

Την πρώτη μέρα, την είδα να χαμογελάει. Ήθελα αμέσως να τη γνωρίσω.

Ήμουν σίγουρη ότι δεν θα τη γνώριζα. Δεν ήμουν ικανή να την πλησιάσω. Πάντα περίμενα τους άλλους να το κάνουν· και ποτέ δεν ερχόταν κανείς.

Έτσι είναι το πανεπιστήμιο: πιστεύεις ότι θα ανοιχτείς στο σύμπαν μα δεν συναντάς κανέναν.

Μια βδομάδα αργότερα, τα μάτια της έπεσαν πάνω μου.

Νόμιζα ότι θα απομακρύνονταν πολύ γρήγορα. Κι όμως όχι: έμειναν πάνω μου και με περιεργάστηκαν. Δεν τόλμησα να ανταποδώσω το βλέμμα· το έδαφος υποχωρούσε κάτω απ' τα πόδια μου, δυσκολευόμουν να αναπνεύσω.

Καθώς δεν σταματούσε να με κοιτάζει, ο πόνος έγινε αβάσταχτος. Χάρη σ' ένα πρωτόγνωρο θάρρος, έστρεψα τα μάτια μου πάνω στα δικά της· μου έκανε ένα ανεπαίσθητο νεύμα με το χέρι και γέλασε.

Έπειτα την είδα να μιλάει με αγόρια.

Την επομένη ήρθε προς το μέρος μου και μου είπε καλημέρα.

Ανταπέδωσα το χαιρετισμό και σώπασα. Σιχαινόμουν την αμηχανία μου.

— Φαίνεσαι πιο μικρή απ' τους άλλους, παρατήρησε.

— Είμαι. Πριν από ένα μήνα έκλεισα τα δεκάξι.

— Κι εγώ. Έκλεισα τα δεκάξι πριν από τρεις μήνες. Πρέπει να παραδεχτείς πως δεν το περίμενες.

— Πράγματι.

Με τη σιγουριά της κέρδιζε τα δύο ή τρία χρόνια που μας χώριζαν από τους υπόλοιπους.

— Πώς σε λένε; με ρώτησε.

— Λευκή. Εσένα;

— Κρίστι*.

Αυτό το όνομα ήταν ασυνήθιστο. Έκθαμβη εγώ, ξανασώπασα. Είδε την έκπληξή μου και πρόσθεσε:

— Στη Γερμανία, δεν είναι τόσο σπάνιο.

— Γερμανίδα είσαι;

— Όχι. Είμαι από τις ανατολικές επαρχίες.

— Μιλάς γερμανικά;

— Φυσικά.

Την κοίταξα με θαυμασμό.

— Θα τα πούμε, Λευκή.

Δεν πρόλαβα να τη χαιρετήσω. Είχε ήδη κατέβει τη σκάλα του αμφιθεάτρου. Ένα τσούρμο φοιτητές τής φώναζαν να πάει. Λάμποντας, η Κρίστι προχώρησε προς το μέρος τους.

«Είναι κοινωνική», σκέφτηκα.

Η λέξη αυτή σήμαινε πολλά για μένα. Εγώ δεν ήμουν ποτέ κοινωνική. Για όσους ήταν, ένιωθα ένα μείγμα περιφρόνησης και ζήλιας.

Ήμουν πάντα μόνη, κι αυτό δεν θα με δυσαρεστούσε αν ήταν επιλογή μου. Ποτέ δεν ήταν. Ονειρευόμουν να ανήκω σ' έναν κύκλο, έστω και μόνο για να 'χω έπειτα την πολυτέλεια να τον εγκαταλείψω.

Ονειρευόμουν προπαντός να γίνω φίλη της Κρίστι. Μου

φαινόταν απίστευτο να έχω μια φίλη. Πόσο μάλλον να είμαι φίλη της Κρίστι – αλλά όχι, δεν έπρεπε να το ελπίζω.

Για μια στιγμή, αναρωτήθηκα γιατί επιθυμούσα τόσο αυτή τη φιλία. Δεν βρήκα σαφή απάντηση. Αυτό το κορίτσι είχε κάτι· τι ακριβώς, δεν μπορούσα να ξέρω.

Καθώς έβγαινα από τον περίβολο του πανεπιστημίου, άκουσα μια φωνή να καλεί τ' όνομά μου.

Δεν μου είχε ξανασυμβεί ποτέ κάτι τέτοιο και μ' έπιασε λίγο πανικός. Γύρισα και είδα την Κρίστι που έτρεχε να με προλάβει. Ήταν απίστευτο.

— Πού πας; ρώτησε όταν βρέθηκε δίπλα μου.

— Σπίτι μου.

— Πού μένεις;

— Είναι πέντε λεπτά με τα πόδια.

— Αυτό χρειαζόμουν!

— Γιατί; Εσύ πού μένεις;

— Σου είπα: στις ανατολικές επαρχίες.

— Μη μου πεις ότι γυρνάς εκεί κάθε βράδυ.

— Ναι.

— Μα είναι μακριά!

— Ναι: δύο ώρες με το τρένο για να 'ρθω, κι άλλες δύο για να γυρίσω. Χωρίς να λογαριάζω τις διαδρομές με το λεωφορείο. Είναι η μόνη λύση που βρήκα.

— Κι αντέχεις;

— Θα δείξει.

Δεν τόλμησα να της κάνω περισσότερες ερωτήσεις, από φόβο μην τη φέρω σε δύσκολη θέση. Σίγουρα δεν είχε τα μέσα να πληρώνει φοιτητική εστία.

Στην είσοδο της πολυκατοικίας μου ετοιμάστηκα να την αφήσω.

— Μένεις με τους γονείς σου; ρώτησε.

— Ναι. Κι εσύ;

— Ναι.

— Στην ηλικία μας είναι φυσικό, πρόσθεσα, χωρίς να πολυξέρω γιατί.

Ξέσπασε σε γέλια, λες κι είχα πει κάτι γελοίο. Ντράπηκα.

Δεν ήξερα αν ήμουν φίλη της. Με ποιο κριτήριο, κατ' ανάγκη μυστηριώδες, αναγνωρίζεις πως είσαι φίλη κάποιου; Ποτέ δεν είχα φίλες.

Για παράδειγμα, με είχε βρει αστεία: αυτό ήταν ένδειξη φιλίας ή περιφρόνησης; Εμένα με είχε κάνει να νιώσω άσχημα. Μάλλον επειδή άρχιζε ήδη να με νοιάζει.

Σε μια στιγμή διαύγειας, αναρωτήθηκα γιατί. Τα λίγα, τα ελάχιστα που γνώριζα γι' αυτήν δικαιολογούσαν άραγε την επιθυμία μου να της αρέσω; Ή μήπως ο θλιβερός λόγος ήταν ότι εκείνη και μόνο εκείνη με είχε προσέξει;

Την Τρίτη, τα μαθήματα ξεκινούσαν στις οχτώ το πρωί. Η Κρίστι είχε τεράστιους κύκλους κάτω απ' τα μάτια.

— Φαίνεσαι κουρασμένη, είπα.

— Σηκώθηκα στις τέσσερις το πρωί.

— Στις τέσσερις! Μα μου είπες ότι η διαδρομή κρατάει δύο ώρες.

— Δεν μένω μέσα στο Μαλμεντύ. Το χωριό μου είναι μισή ώρα από το σταθμό. Για να προλάβω το τραίνο των πέ-

ντε, πρέπει να σηκωθώ στις τέσσερις. Αλλά και στις Βρυξέλλες το πανεπιστήμιο δεν είναι δίπλα στο σταθμό.

— Είναι απάνθρωπο να ξυπνάς τέσσερις η ώρα το πρωί.

— Έχεις καμιά άλλη λύση; είπε εκνευρισμένα.

Μου γύρισε την πλάτη.

Τα 'βαλα με τον εαυτό μου. Έπρεπε να τη βοηθήσω.

Το βράδυ μίλησα στους γονείς μου για την Κρίστι. Για να πετύχω το σκοπό μου, είπα πως ήταν φίλη μου.

— Έχεις φίλη; ρώτησε η μητέρα μου προσπαθώντας να κρύψει κάπως την έκπληξή της απ' αυτή την είδηση.

— Ναι. Θα μπορούσε να 'ρχεται εδώ τις Δευτέρες το βράδυ; Μένει σ' ένα χωριό στις ανατολικές επαρχίες και κάθε Τρίτη πρέπει να σηκώνεται στις τέσσερις το πρωί για να παρακολουθεί το μάθημα των οχτώ.

— Δεν υπάρχει πρόβλημα. Θα βάλουμε το πτυσσόμενο κρεβάτι στο δωμάτιό σου.

Την επόμενη μέρα, μ' ένα θάρρος πρωτόγνωρο, μίλησα γι' αυτό στην Κρίστι:

— Αν θέλεις, τις Δευτέρες το βράδυ, θα μπορούσες να μένεις σπίτι μου.

Το πρόσωπό της έλαμψε από την έκπληξη. Ήταν η πιο ωραία στιγμή της ζωής μου.

— Αλήθεια;

Τα θαλάσσωσα αμέσως προσθέτοντας:

— Οι γονείς μου είναι σύμφωνοι.

Έσκασε στα γέλια. Πάλι είχα πει κάτι γελοίο.

— Θα έρθεις;

Το πλεονέκτημα είχε ήδη αντιστραφεί. Δεν της έκανα πια εξυπηρέτηση· την ικέτευα.

— Ναι, θα έρθω, απάντησε, σαν να 'λεγε πως το έκανε για να μ' ευχαριστήσει.

Παρ' όλα αυτά, εγώ χάρηκα και περίμενα με αδημονία τη Δευτέρα.

Μοναχοπαίδι, χωρίς κανένα ταλέντο στις φιλίες, δεν είχα ποτέ δεχτεί κάποιον σπίτι μου, πόσο μάλλον για να κοιμηθεί στο δωμάτιό μου. Αυτή η προοπτική μου προκαλούσε έναν χαρούμενο τρόμο.

Η Δευτέρα έφτασε. Η Κρίστι δεν μου έδωσε ιδιαίτερη σημασία. Αλλά διαπίστωσα μ' ενθουσιασμό ότι είχε ένα σακίδιο στην πλάτη: τα πράγματά της.

Εκείνη τη μέρα, τα μαθήματα τελείωναν στις τέσσερις το απόγευμα. Περίμενα την Κρίστι στην έξοδο του αμφιθεάτρου. Έκανε απίθανη ώρα μέχρι να τελειώσει με τις πολυάριθμες συναναστροφές της. Έπειτα, χωρίς βιασύνη, ήρθε κοντά μου.

Μόνο όταν βγήκαμε από το οπτικό πεδίο των άλλων φοιτητών καταδέχτηκε να μου απευθύνει το λόγο – με μια προσποιητή ευγένεια, σαν να 'θελε να τονίσει ότι μου έκανε χάρη.

Όταν άνοιξα την πόρτα του έρημου διαμερίσματός μου, η καρδιά μου χτυπούσε τόσο δυνατά που πονούσα. Η Κρίστι μπήκε και κοίταξε γύρω της: